

ция на ейляти. По късно тѣзи ейляти били раздробени на вилаяти. Въ България сж влизали слѣднитѣ: дунавски, софийски, нишки, солунски, манастирски, янински и шкодренски. А вилаяти останали само Одринъ и Босна¹⁾. Българскиятъ характеръ на Нишъ подчертаватъ и други: Felicis Petancii (1502) „... ide se selom Braničevom k Nišu, koje je bio (kao što se razabire iz razvalina) prekrasan grad sad je spao na selo, u kom stanuju Turci i Bugari“²⁾ — Hans Dernschwam (1555): Zu Nissa endet sich Bulgaria und fecht sich an Servia, nennen sich selbst Serbi, das seind Ratzen“³⁾ M. Paolo Contarini: „... Bugarska se proteže od Morave do Plovdiva“⁴⁾.

George Christoff von Neiczschitz: „Diesses Nissa soll vorzeiten die Hauptstadt dess Bulgarischen Reich gewesen seyn, wie man denn an dem alten Gemäuer und andern Dingen wol sieht, dass es eine grosse Stadt muss gewesen seyn“⁵⁾.

Stephan Gaspari: „Confina la Servia verso l'Oriente sul fiume Morava appresso la città di Nise, e si divide dalla Bulgaria“⁶⁾.

Български смѣта града и Герлахъ (1573)⁷⁾; сжщо и поменатиятъ вече Людовикъ Баденски, австрийски главнокомандующъ, който въ писмото си отъ 1689 год. до генерала Ветерани казва, че му повѣрва, слѣдъ смъртта на Пикомини, командата на Нишъ и на всички новозавоювани части отъ България⁸⁾.

Български е града Нишъ и за самитъ сърби прѣди да бждатъ заразени тѣ отъ велико-сръбски шовинизъмъ. Така, Павелъ Соларичъ въ своето „Ново гражданско землеописаніе, перву на Езику Сербскомъ, печатано въ Венеция на 1804 г., казва: „Нишъ, на едной грани Мораве, близу болгарске граице, на югу Сербіе, великъ и народообиланъ градъ съ твердиньомъ“⁹⁾. А въ картата, която Димитрия Давидовичъ прилага къмъ своята „Исторія народа сръбскогъ“, издадена

1) Юркевичъ, Двадцатипятилѣтніе итоги княжества Болгаріи, т. 1, кн. 1, стр. 3.

2) Иширковъ, стр. 5. Сжщо — Трговачки центри и путови, стр. 34.

3) Тамъ, стр. 8.

4) Тамъ, стр. 12.

5) Тамъ, стр. 16.

6) Тамъ, стр. 22.

7) Трговачки центри и путови, стр. 35.

8) Тамъ, стр. 35.

9) Тамъ, стр. 33.